

Moje neteře milují píseň Mám doma kočku od Pokáče. O jedné kočce bych teď moc ráda napsala.

Učím na celkem malé střední škole. Nemáme vlastní kuchyň ani jídelnu, chodíme přes cestu do velké základní školy. Tam, ještě před pár dny sedávala čiča u dveří do ZŠ, kde si s ní hrávaly děti a kočka vždycky držela, nechala se mazlit od kde koho a spokojené byly děti malé, velké i „dospělé“ včetně kočky.

Šla jsem ráno do kostelíka – jako jedna z mála, která spolu s ostatními uvnitř zastupuje celou farnost. Hned u dveří našeho domu na mne čekala černobílá čiča. „Mňau, mňau“, volá na mne. Já jí odpovídám: „Čičí, čičí, mňau, je ti smutno vid’? Chybí ti děti, že?“ Podrbu ji na hlavě, pohladím po hřbetě, kočka vrní, lísá se, protahuje se, je v sedmém nebi.

Každý všední den teď nově sedím před obrazovkou počítače a vymýšlím úkoly pro žáky – bude to dost? Nebude toho moc? Jak mám vysvětlit novou látku? Jak se s nimi udržet v kontaktu? Tej čiče venku děti chybí a nemá se s nimi jak spojit. Mně žáci taky chybí, ale aspoň komunikujeme. Člověk se učí nové IT věci, objevuje elektronickou tabuli, sdílenou obrazovku, fotí, vkládá, píše instrukce – v odrážkách, jednoduše a snad srozumitelně.

„Mňau, mňau“ slyším z venku. Čiča sedí u dveří a čeká, až někdo z nás půjde ven. A znovu se nechává drbat, hladit. Je teď naším stálým průvodcem. Občas nám donese myš, jindy jen čihá, jak se dostat dovnitř nebo se lísá.

Stále se společně modlíme, přidaly jsme se k výzvě biskupů a přidáváme večerní růženec a korunku k Božímu milosrdenství, mši svatou teď prožívám novým způsobem. Je nás v kostele strašně maličko a uvědomuji si, jaké je to obrovské privilegium. Modlím se za lidi, kteří se mše svaté účastnit nemohou, za zdravotníky, hasiče, prodavače, průvodčí, za kněze a taky za všechny nemocné i za všechny zdravé, za odvrácení pandemie.

Zprvu jsem tento čas prožívala velmi úzkostně. Při modlitbě růžence jsem si uvědomila, že i Ježíš prožíval lidskou úzkost – v zahradě v Getsemanech. A tam se také velice úpěnlivě modlil „Otče, ne má, ale tvá vůle se staň“. Ještě i zvládl uzdravit useknuté ucho sluhovi. I v této úzkosti, kdy se odevzdal Otcí, podal sice svázanou, ale přeci jen pomocnou ruku.

Je zajímavé, že liturgické texty nám dobu postní představují jako dobu příhodnou – pro obnovení či prohloubení našeho osobního vztahu s Bohem. Přiznám se, že než jsem začala přemýšlet a objevovat a zkoumat a učit se, jak vyučovat on-line, jsem si té černobílé čiči moc nevníkala, teď při každém vyjití ven ji potlapkám, počechrám kožíšek a nechám ji vrnět.

Možná se divíte, že vedle sebe stavím kočku a vztah k Pánu Bohu, ano je to trochu neúměrné. Ale mně ta kočka a její touha po kontaktu s chybějícími dětmi připomněla, že i Bůh touží po každém z nás, po kontaktu s námi. Když se mu vzdálíme, chybíme mu. Má nás rád, miluje nás, a i když nás přesahuje, čeká na nás, vyhlíží nás. Když už mu věnujeme kousek svého uspěchaného času, zahrne nás ještě větší láskou a dobrodiním.

Nevím, jak dlouho bude tato „postní“ doba trvat, ale věřím, že Bůh nás tímto obdobím provede. Otec nešetřil svého Syna, za nás za všechny Jej vydal, ale celou dobu byl s Ním: ve vší bolesti, úzkosti, opuštěnosti. A tak je i s námi, čeká na nás. Sice nás čeká ještě mnoho bitev, ale válku jako takovou už nám Kristus vyhrál. Zůstávejme tedy v Kristu, jako On zůstává v nás.